

— Господарке, — каза той, — азъ съмъ я купилъ отъ кервана на робитѣ — и тя е моя робиня... Тя ми прѣчи въ работитѣ. Азъ искамъ да се изселя отъ тука... и рѣшихъ да продамъ дѣцата си на съсъда... Янима не ми дава, затова я бия и ще я бия, докато се съгласи!

Янима въ отчаяние и съ плачъ се хвърли прѣдъ Мери, и като пригърна краката ѝ, почна да ги цѣлува.

— О, добра госпожо, — шепнѣше тя, спасете ни — менѣ и дѣцата... Не ме раздѣляйте отъ дѣцата... Азъ ще умра, ако се раздѣля отъ тѣхъ...

Мери бѣше смутена и незнаеше, какво да каже.

— Слушайте, — започна тя, като се обърна къмъ арабина, — изпратете днеска Янима у насъ, въ вилата. Азъ ще поговоря съ мъжа си и ние ще уредимъ тая работа...

— Добрѣ, господарке, — навѣсено каза Хамидъ, — ще почакамъ до утрѣ, а утрѣ не се ли уреди работата, ще продамъ дѣцата... Ако Янима почне да ми се бърка, ще я убия...